

DECIZIE

08 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței
Judecători

Tatiana Vieru
Valentina Clevadi
Oleg Sternioală

examinînd recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac împotriva încheierii din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți,

adoptată la demersul lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare în privința contabilei Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS”-Marina Inozemțeva,

c o n s t a t ă :

La data de 13 noiembrie 2014, Biroul Vamal Briceni a depus cerere introductivă, solicitînd intentarea procesului de insolvabilitate în privința SRL “OC-VIAD-TRANS” din motivul acumulării datoriilor estimate la suma de 140472,78 lei, adică fiind în incapacitate de plată.

Prin încheierea din 17 noiembrie 2014 a Curții de Apel Bălți s-a admis spre examinarea cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința SRL “OC-VIAD-TRANS”.

Prin hotărîrea din 15 ianuarie 2015 a Curții de Apel Bălți s-a admis cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința SRL “OC-VIAD-TRANS” și s-a constatat insolvabilitatea debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS”, IDNO 1005604006402, cu sediul or. Edineț, str. Șos. Bucovinei, nr. 9/10; s-a ridicat lui Alexandru Rîhlea dreptul de administrare a debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS”, iar ca administrator al insolvabilității a fost desemnat Dmitrii Gubceac.

Prin hotărîrea din 05 august 2015 a Curții de Apel Bălți a fost inițiată procedura simplificată a falimentului în privința SRL “OC-VIAD-TRANS”, iar ca lichidator a fost desemnat Dmitrii Gubceac.

La data de 14 octombrie 2015, lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS”- Dmitrii Gubceac a înaintat cerere, prin care a solicitat atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ai debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS” și

încasarea în mod solidar de la Alexandru Rîhlea, Vitalie Rîhlea, Igor Rîhlea, Dumitru Rîhlea și Marina Inozemțeva a creanțelor validate și incluse în tabelul creanțelor.

Prin hotărîrea din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Bălți s-a respins cererea lichidatorului SRL “OC-VIAD-TRANS” –Dmitrii Gubceac împotriva lui Alexandru Rîhlea, Vitalie Rîhlea, Igor Rîhlea, Dumitru Rîhlea și Marina Inozemțeva cu privire la atragerea la răspundere subsidiară.

La data de 31 decembrie 2015, lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS”-Dmitrii Gubceac a înaintat cerere de recurs împotriva hotărîrii din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Bălți. Cerere de recurs împotriva hotărîrii respective a fost depusă și de executorul judecătoresc Adrian Agarici.

Prin decizia din 17 februarie 2016 a Curții Supreme de Justiție s-a respins recursul declarat de creditorul SRL “OC-VIAD-TRANS” - executorul judecătoresc Adrian Agarici; s-a admis recursul declarat de lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS”-Dmitrii Gubceac și s-a casat hotărîrea din 26 noiembrie 2015 a Curții de Apel Bălți, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți în alt complet de judecată.

La data de 13 aprilie 2016, în cadrul ședinței de judecată, lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS” –Dmitrii Gubceac a înaintat un demers privind aplicarea măsurilor de asigurare în privința Marinei Inozemteva - contabilă SRL “OC-VIAD-TRANS”, sub forma interdicției de a părăsi teritoriul Republicii Moldova, în temeiul art. 174-175 Cod de procedură civilă.

În motivarea demersului s-a invocat că Marina Inozemțeva a activat în funcția de contabil la SRL “OC-VIAD-TRANS”.

Menționează că, Marina Inozemțeva și-a retras viza de reședință de pe teritoriul Republicii Moldova, scopul fiind emigrarea în SUA. La moment nu are domiciliu permanent.

Consideră că, există temeiuri ca hotărîrea judecătorească să nu fie executată, aceasta fiind și scopul solicitării privind aplicarea măsurii de asigurare sub forma interdicției de a părăsi țara, cu punerea încheierii spre executare la Poliția de frontieră a RM.

Prin încheierea din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți s-a respins demersul lichidatorului SRL “OC-VIAD-TRANS” –Dmitrii Gubceac privind aplicarea măsurilor de asigurare în privința Marinei Inozemteva, cu domiciliul în Edineț, sat. Brătușeni, sub forma interdicției de a părăsi teritoriul Republicii Moldova.

La data de 28 aprilie 2016, lichidatorul SRL „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac a declarat recurs împotriva încheierii din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat casarea încheierii, cu aplicarea măsurii de asigurare în privința Marinei Inozemțeva sub forma interdicției de a părăsi teritoriul Republicii Moldova, cu punerea spre executare la Poliția de Frontieră a RM.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de insolabilitate nu a elucidat și examinat pe deplin toate circumstanțele pricinii, ajungînd la o soluție incorectă, iar încheierea din 13 aprilie 2016 este neîntemeiată, deoarece a fost aplicată și interpretată în mod eronat atît norma procesuală, cît și situațiile de fapt descrise în demersul înaintat instanței.

Menționează că, în contextul prevederilor art. 20 alin.(1) al Constituției RM, art. 119 al Constituției RM, art.1 alin.(4) al Legii insolvenței, art.15 Cod de procedură civilă, art. 423 Cod de procedură civilă, nici o lege nu-i poate îngradi accesul la justiție și dreptul de a contesta actele de dispoziție adoptate.

Susține că, la data de 14 octombrie 2015, în baza hotărîrii adunării creditorilor din 21 septembrie 2015 a fost depusă în instanța de insolvență cerere cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului insolvent SRL ”OC-VIAD-TRANS”.

Remarcă că, persoană în privința căreia a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, era și la moment este contabil-șef al SRL ”OC-VIAD-TRANS”. Din momentul intentării procesului de insolvență – 15 ianuarie 2015 și pînă în prezent Marina Inozemțeva a ignorat orice cerință a lichidatorului și a exclus chiar îndeplinirea unor obligațiuni simple și prevăzute de art. 83 alin.(3) al Legii insolvenței referitor la prezentarea informațiilor, inclusiv și obligația de a susține administratorul/lichidatorul în executarea sarcinilor și atribuțiilor, de a se prezenta la citirea instanței pentru a acorda informații și lămuriri și a colabora.

Precizează că, în lipsa contabilei și neprezența ei la ședințele de judecată creează instanței impedimente la examinarea multiaspectuală a cauzei, deoarece reprezentantul său nu cunoștea ce atribuții îndeplinea Marina Inozemțeva la SRL „OC-VIAD-TRANS”, efectua ori nu inventarierea bunurilor și alte aspecte importante cazului.

Relevă că, despre retragerea vizei de reședință a Marinei Inozemțeva cu scopul emigrării în SUA, a aflat din recursul Marinei Inozemțeva împotriva încheierii privind încasarea în mod solidar a remunerației în mărime de 95000 lei. Astfel, aflîndu-se pe rol o cerere de atragere la răspundere subsidiară a ultimei și ținînd cont de recomandările Curții Supreme de Justiție în decizia prin care a transmis cauza la rejudecare, a apărut necesitatea pentru ca procesul de judecată să nu fie în final iluzoriu pentru creditorii SRL”OC-VIAD-TRANS”, a solicitat instanței aplicarea în privința Marinei Inozemțeva a măsurilor de asigurare a acțiunii.

Consideră că, instanța de insolvență nu a motivat prin care norme de drept respinge cerința și care probe nu i-au fost prezentate instanței, în cazul în care există la materialele cauzei un Extras din registru de stat al persoanelor fizice care confirmă retragerea vizei de domiciliu, iar reprezentantul intimatei nu cunoaște scopul și circumstanțele acestor acțiuni, fapt ce nu este admis într-un proces de judecată contradictoriu.

Afirmă că, măsura de asigurare reprezintă o importantă garanție de protejare și reparare reală a drepturilor persoanelor care se consideră lezate într-un drept al său și urmează a fi reabilitate ori în beneficiul lor urmează a fi încasată o sumă bănească, la caz creditorii care au decis atragerea la răspundere subsidiară, printre care și instituțiile statului Inspectoratul Fiscal de Stat Edineț și Biroul Vamal Briceni.

Declară că, Marina Inozemțeva evită în orice mod darea unor explicații la multe întrebări față de ea, nu conlucrează și în final răspunderea subsidiară reprezintă drept o sancțiune a ultimei pentru neexecutarea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

Consideră că, instanța de insolvență vag și lipsit de probă stabilește că Marina Inozemțeva este eliberată din funcție în lipsa ștampilei entității în carnetul de muncă. O parte a actelor au fost prezentate Inspectoratului Fiscal de Stat rî Edineț spre control și în actele prezentate nu este alt ceva decît contractul individual de muncă a ultimei, anexat la dosar de lichidator.

Precizează că, suma solicitată încasării este destul de mare, iar Marina Inozemțeva se va eschiva de la executarea hotărîrii judecătorești eventuale, deoarece de mai mult timp ultima trece frontiera de stat, iar la moment practic nimic nu o leagă de RM. Măsura de asigurare nu se aplică în cazul în care nu se prezintă în fața instanței de judecată persoana, dar se aplică în cazul în care există riscul neexecutării hotărîrii judecătorești.

În opinia sa, motivarea expusă în încheiere nu își găsește confirmare în materialul probatoriu anexat la cauză, iar art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale ce garantează dreptul la un proces echitabil, prezumă dreptul la o hotărîre și decizie motivată. Motivarea este o parte a hotărîrii în care instanța judecătorească își expune concluziile. Instanțele judecătorești naționale sînt obligate să-și motiveze soluțiile și concluziile, să furnizeze toate răspunsurile la întrebările care sînt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărîre. În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art.6 par. 1 al CEDO.

Opinează că, instanța de insolvență incorect a ajuns la concluzia de a nu aplica măsura de asigurare în privința Marinei Inozemțeva și considerînd că această solicitare este neîntemeiată, argumentînd-o vag că reprezintă drept o ingerință nejustificată în drepturile și libertățile cetățeanului, dar omite că acest cetățean poartă o vină față de stat și prin intențiile sale se va eschiva.

În conformitate cu art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la pronunțarea ei.

Conform art. 8 alin. (1) a Legii insolvențării, nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărîrile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Instanța de insolvență a adoptat încheierea la data de 13 aprilie 2016, iar recursul a fost declarat de lichidatorul SRL „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac la data de 28 aprilie 2016, ceea ce denotă că recursul este în termen.

Analizînd legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de lichidatorul SRL „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac neîntemeiat și pasibil de a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) al Legii insolvenței, nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și ale prezentei legi.

Curtea de Apel Bălți, ca instanță de insolvență, în conformitate cu art. 355-356 Cod de procedură civilă, fiind investită cu judecarea pricinii în speță, conform temeiurilor și obiectul demersului, stabilind circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și având la bază cumulul de probe prezentate de părți, corect a ajuns la concluzia de a respinge demersul lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare în privința contabilei Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS”-Marina Inozemțeva.

Din materialele pricinii rezultă că prin hotărârea din 15 ianuarie 2015 a Curții de Apel Bălți s-a admis cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvență în privința SRL “OC-VIAD-TRANS” și s-a constatat insolvența debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS”, IDNO 1005604006402, cu sediul or. Edineț, str. Șos. Bucovinei, nr. 9/10; s-a ridicat lui Alexandru Rîhlea dreptul de administrare a debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS”, iar ca administrator al insolvenței a fost desemnat Dmitrii Gubceac (f.d.9).

Prin hotărârea din 05 august 2015 a Curții de Apel Bălți a fost inițiată procedura simplificată a falimentului în privința SRL “OC-VIAD-TRANS”, iar ca lichidator a fost desemnat Dmitrii Gubceac (f.d.10).

La data de 14 octombrie 2015, lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS”- Dmitrii Gubceac a înaintat cerere, prin care a solicitat atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere al debitorului SRL “OC-VIAD-TRANS” și încasarea în mod solidar de la Alexandru Rîhlea, Vitalie Rîhlea, Igor Rîhlea, Dumitru Rîhlea și Marina Inozemțeva a creanțelor validate și incluse în tabelul creanțelor (f.d.4-8).

La data de 13 aprilie 2016, în cadrul ședinței de judecată, lichidatorul SRL “OC-VIAD-TRANS”- Dmitrii Gubceac a înaintat un demers, prin care a solicitat în temeiul art. 174-175 Cod de procedură civilă, aplicarea măsurii de asigurare sub forma interdicției de a părăsi țara în privința Marinei Inozemțeva(f.d.156).

Prin încheierea din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți s-a respins demersul lichidatorului SRL “OC-VIAD-TRANS” - Dmitrii Gubceac privind aplicarea măsurilor de asigurare în privința Marinei Inozemteva, cu domiciliul rl Edineț, sat. Brătușeni, sub forma interdicției de a părăsi teritoriul Republicii Moldova (f.d.159-160).

Colegiul decelează că lichidatorul SRL "OC-VIAD-TRANS" - Dmitrii Gubceac, la înaintarea demersului privind aplicarea măsurii de asigurare sub forma interdicției de a părăsi țara în privința Marinei Inozemțeva, a invocat prevederile art. art. 174-175 Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 174 alin.(1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța poate lua măsuri de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătorești.

În conformitate cu art. 175 alin.(1), (2) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pîrîtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane; b) să interzică pîrîtului săvîrșirea unor anumite acte; c) să interzică altor persoane săvîrșirea unor anumite acte în privința obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pîrît sau îndeplinirea unor alte obligații față de el; d) să suspende vînzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar); e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară. (2) Judecătorul sau instanța poate aplica, după caz, și alte măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Astfel, Colegiul consideră justă aprecierea instanței de insolvabilitate precum că nu persistă motive temeinic justificate pentru aplicarea măsurilor de asigurare, deoarece demersul înaintat nu este motivat și justificat, rezultînd din prevederile art.177 alin.(1) Cod de procedură civilă.

Mai mult, Colegiul relevă că interdicția de a părăsi teritoriul Republicii Moldova, solicitată de lichidatorul debitorului ca măsură de asigurare în temeiul art.art.174-175 Cod de procedură civilă, nu face parte din categoria măsurilor de asigurare enumerate în art. 175 Cod de procedură civilă.

Conform art. 63 alin.(1) Cod de executare, în scopul asigurării executării documentului executoriu, odată cu intentarea procedurii de executare, executorul judecătorec este în drept: a) să aplice sechestru pe mijloacele bănești sau pe bunurile debitorului; b) să interzică debitorului de a săvîrși anumite acte; c) să interzică altor persoane de a transmite debitorului bunuri sau de a îndeplini față de el alte obligații.

Conform art. 64 alin.(1) Cod de executare, interdicția de a părăsi țara în cel mult 6 luni se aplică de către instanța de judecată, la demersul executorului judecătorec, doar după luarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu, cu obligarea executorului judecătorec de a efectua periodic un control privind necesitatea menținerii acestei interdicții.

Astfel, Colegiul remarcă că interdicția de nepărăsire a țării este o măsură de asigurare ce se aplică în cadrul procedurii de executare, dar nicidecum nu se aplică întru asigurarea acțiunii, în conformitate cu art.art.174-175 Cod de procedură civilă.

Mai mult, Colegiul precizează că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare conform art.174-175 Cod de procedură civilă, este dictată de posibilitatea executării viitoare hotărâri.

Prin urmare, recurentul invocând în cererea de recurs că instanța de insolabilitate a aplicat în mod eronat norma de drept procesual în raport cu circumstanțele cauzei, nu a invocat prin ce se exprimă această aplicare eronată, în condițiile când însăși recurentul s-a referit la prevederile art. 175 Cod de procedură civilă, care nici nu prevăd interdicția de părăsire a țării ca modalitate de asigurare a acțiunii.

Colegiul apreciază ca fiind justă constatarea instanței de insolabilitate precum că retragerea vizei de reședință de către Marina Inozemțeva de pe teritoriul R. Moldova nu poate constitui temei de aplicare a interdicției de a părăsi țara.

Or, conform art. 27 al Constituției Republicii Moldova, dreptul la libera circulație în țară este garantat. Oricărui cetățean al Republicii Moldova îi este asigurat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a ieși, de a emigra și de a reveni în țară.

Conform art. 2 al Protocolului adițional nr.4 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui Stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora. Drepturile recunoscute în paragraful 1 pot, de asemenea, în anumite zone determinate, să facă obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.

În consecință, Colegiul reiterează că restricția soliciată de a fi aplicată Marinei Inozemțeva prin interzicerea părăsirii teritoriului Republicii Moldova în atare circumstanțe, nu este justificată, ipoteză reținută și de instanța de insolabilitate.

Totodată, Colegiul precizează că rezultând din prevederile art. 84 alin.(1) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, după intentarea procedurii de insolabilitate, instanța de insolabilitate, din oficiu sau la cererea administratorului/lichidatorului, poate obliga debitorul sau reprezentantul organelor lui de conducere să nu părăsească teritoriul Republicii Moldova fără permisiunea sa expresă în cazul în care există dovezi că acesta ar putea să se ascundă ori să se eschiveze de la participarea la procedură.

În acest context, Colegiul consideră întemeiată constatarea instanței de insolabilitate precum că nu au fost prezentate probe care ar confirma că Marina Inozemțeva s-ar eschiva sau s-ar ascunde de instanța de judecată deoarece în numele acesteia participă reprezentantul său-Ion Iordachi în ședințele de judecată.

În consecință, Colegiul remarcă că dacă instanța de insolabilitate constată că Marina Inozemțeva se eschivează de la participarea la procedură, interdicție de părăsire a țării o aplica și din oficiu, însă, careva temeiuri ce ar justifica aplicarea interdicției de părăsire a țării din oficiu, instanța de insolabilitate nu a stabilit.

În această ordine de idei, Colegiul notează că la materialele pricinii careva confirmări în acest sens nu au fost prezentate, or, însăși administratorul insolvenței nu a invocat faptul dat.

CtEDO, în practica sa constată, reamintește faptul că dreptul la libera circulație, astfel cum este recunoscut în paragrafele 1 și 2 ale art. 2 din Protocolul nr. 4, are ca scop asigurarea libertății de circulație, drept garantat oricărei persoane de a circula în cadrul teritoriului în care se află, precum și de a-l părăsi; acest fapt implică dreptul de a merge într-o țară la alegerea sa, în care ar putea primi autorizația de a intra (vezi, mutatis mutandis, Peltonen împotriva Finlandei, decizia Comisiei din data de 20 februarie 1995, p. 43, § 1). Rezultă că libertatea de circulație impune interdicția oricărei măsuri susceptibile de a aduce atingere acestui drept sau de a-i restrânge exercitarea, din moment ce nu răspunde cerinței de a reprezenta o măsură ce ar putea fi considerată „necesară într-o societate democratică”, care să urmărească scopurile legitime prevăzute în paragraful 3 al articolului menționat.

De altfel, ingerința în dreptul la libera circulație trebuie să vizeze nu numai un „scop legitim” conform „interesului general” ci și să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură aplicată de stat. Adică, urmează a fi păstrat un „echilibru just” între cerințele de interes general ale comunității și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale persoanei.

La caz, Colegiul decelează că nu este păstrat un raport rezonabil de proporționalitate între mijloace și scopul vizat, în condițiile când în speță nu există o hotărâre judecătorească irevocabilă în executare prin care Marina Inozemțeva ar fi obligată pecuniar față de cineva, or, însăși depunerea cererii în instanța de insolvență nu presupune și temeinicia acesteia, în lipsa unei analize în raport cu circumstanțele pricinii, probele prezentate și normele de drept aplicabile speței date.

Mai mult, cererea prin care se solicită aplicarea unei măsuri de asigurare trebuie să conțină motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii, rezultând din prevederile art. 177 alin.(1) Cod de procedură civilă, pe când, în speță, demersul lichidatorului se bazează doar pe faptul că Marina Inozemțeva și-a retras viza de reședință, ceea ce nu este interzis și este garantat atât de legislația națională, cât și internațională.

Colegiul consideră irelevant argumentul recurentului precum că reprezentantul Marinei Inozemțeva nu cunoaște scopul și circumstanțele retragerii vizei de domiciliu, deoarece legislația procesuală nu-i interzice lichidatorului de a interveni în fața instanței de judecată cu o cerere prin care să solicite prezența nemijlocită a Marinei Inozemțeva. Or, necunoașterea cărorva circumstanțe necesare soluționării pricinii de către reprezentantul Marinei Inozemțeva, nu poate constitui temei de aplicare a interdicției de părăsire a țării în privința Marinei Inozemțeva.

Astfel, lipsa Marinei Inozemțeva din cadrul ședințelor de judecată, în condițiile când aceasta participă în ședințele de judecată prin intermediul reprezentantului, rezultând din prevederile art. 8 Cod de procedură civilă, nu justifică demersul lichidatorului debitorului privind aplicarea interdicției de părăsire a țării în privința Marinei Inozemțeva.

Afirmația recurentului precum că Marina Inozemțeva evită darea unor explicații și nu conlucrează, rezultând din prevederile art. 83 alin.(3) al Legii insolvenței, care o obligă în acest sens, este lipsită de suport probatoriu, or, careva probe care să ateste contrariul la materialele cauzei lipsesc.

De asemenea, Colegiul consideră nefondat argumentul recurentului precum că actul de dispoziție a instanței de insolvență este nemotivat, deoarece din încheierea contestată se profilează că instanța de insolvență a răspuns și la argumentele lichidatorului debitorului invocate în demersul înaintat.

Astfel, argumentele lichidatorului SRL „OC-VIAD-TRANS”, invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea încheierii recurate și urmează a fi respinse.

Concomitent, Colegiul notează că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că încheierea instanței de insolvență contestată este adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural, cu aplicarea și interpretarea corectă a acestora în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat, cu menținerea încheierii din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți.

În conformitate cu art. 428, art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac.

Se menține încheierea din 13 aprilie 2016 a Curții de Apel Bălți, adoptată la demersul lichidatorului Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS” în procedura falimentului-Dmitrii Gubceac cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare în privința contabilei Societății cu Răspundere Limitată „OC-VIAD-TRANS”-Marina Inozemțeva.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței

Tatiana Vieru

Judecătorii:

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală

